

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 2To/118/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3815010659
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 05. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Tóth
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2019:3815010659.2

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Tótha a sudcov JUDr. Jozefa Janíka a JUDr. Michala Antalú v trestnej veci proti obžalovanému O.. E. P., nar. XX.XX.XXXX v T., okres T., trvale bytom Q. J. XXX, okres Q., t. č. na slobode, pre trestný čin prečinu ublíženia na zdraví podľa § 157 odsek 1 Tr. zákona, o odvolaní obžalovaného a prokurátora Okresnej prokuratúry Prievidza proti rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 02. júla 2018 pod sp. zn. 1T/195/2015, na verejnom zasadnutí konanom v Trenčíne dňa 30. mája 2019 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. poriadku s a odvolania obžalovaného O.. E. P. a prokurátora z a m i e t a j ú, pretože nie sú dôvodné.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Prievidza zo dňa 02. júla 2018 pod sp. zn. 1T/195/2015 bol obžalovaný O.. E. P. uznaný za vinného zo spáchania trestného činu prečinu ublíženia na zdraví podľa § 157 odsek 1 Tr. zákona na tom skutkovom základe, že

dňa 03. augusta 2014 o 15.10 hodine na ceste I/50 pri obci Nitrianske Sučany okres Prievidza v kilometri 162,1 počas vedenia osobného motorového vozidla značky VOLKSWAGEN Polo EČV:TN-XXX DC, ktoré viedol ako vodič smerom od obce Horné Vestenice do mesta Nováky, z dôvodu nedodržania bezpečnostnej vzdialenosti od pred ním idúcej cyklistky a nesprávnej reakcie na vybočenie cyklistky E. U., ktorá obchádzala ležiacu mršinu psa a išla tým istým smerom, prednou časťou vozidla narazil do zadnej časti bicykla, na základe čoho cyklistka spadla na cestu, čím porušil ustanovenie § 3 odsek 2 písm. a), § 17 odsek 1 Zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke a doplnení niektorých zákonov, v dôsledku čoho cyklistka E. U. utrpela zranenia - zlomeninu chirurgického krčku pravej ramennej kosti, pomliaždenie a odreninu pravého kolena a odreninu prvého predlaktia, ktoré ju obmedzovali v obvyklom spôsobe života 9 týždňov.

Za to bol odsúdený podľa § 157 odsek 1 Tr. zákona, § 56 odsek 1, odsek 2 Tr. zákona, § 38 odsek 3 Tr. zákona, § 36 písm. j) Tr. zákona na peňažný trest -1.200,- (tisícdivesto) Eur. Podľa § 57 odsek 3 Tr. zákona pre prípad, že by výkon uloženého peňažného trestu mohol byť zmarený, ustanovil súd obžalovanému eventuálny, resp. náhradný trest odňatia slobody na 6 (šesť) mesiacov. V adhéznom konaní, t j. v konaní o náhrade škody súd rozhodol výrokom podľa § 288 odsek 1 Tr. poriadku tak, že poškodenú Sociálnu poisťovňu so sídlom v Bratislave, ul. 29 augusta č. 8 a 10 s nárokom na náhradu škody odkázal na civilný proces.

Citovaný rozsudok nenadobudol právoplatnosť, pretože ho v zákonnej lehote napadli odvolaním obžalovaný proti všetkým výrokom napadnutého rozsudku a odvolaním i prokurátor Okresnej prokuratúry Prievidza v neprospech obžalovaného do výroku o uloženom peňažnom treste a neuloženom treste zákazu činnosti viesť motorového vozidlá každého druhu.

V písomnom odôvodnení odvolania prokurátor Okresnej prokuratúry Prievidza uviedol, že rozsudok okresného súdu pokiaľ ide o výrok o uloženom peňažnom treste nepovažuje za správny a zákonný a rovnako tak považuje aj rozhodnutie okresného súdu o tom, že obžalovanému neuložil trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá každého druhu. V tomto smere prokurátor poukázal jednak na postoj obžalovaného, ktorý svoju vinu poprel a táto mu bola vykonaným dokazovaním relevantne preukázaná a jednak na ustanovenie § 34 odsek 1, odsek 4 Tr. zákona, podľa ktorého sa okresný súd pri ukladaní trestu obžalovanému dôsledne neriadil. Uložený peňažný trest obžalovanému v napadnutom rozsudku prokurátor považuje za príliš mierny vzhľadom na závažnosť porušenia zákonných ustanovení, ktorých sa obžalovaný dopustil v inkriminovanom čase ako vodič osobného motorového vozidla. Podľa názoru prokurátora okresný súd sa nedostatočne vysporiadal s preukázanými skutkovými okolnosťami, ktoré majú vplyv pri ukladaní trestu obžalovanému. Uloženie peňažného trestu s neuložením trestu zákazu činnosti viesť motorové vozidlá obžalovanému nemalo oporu v zákonných podmienkach. Prokurátor preto navrhol, aby Krajský súd v Trenčíne, ako odvolací súd podľa § 321 odsek 1 písm. d), písm. e) Tr. poriadku napadnutý rozsudok zrušil vo výroku o uloženom peňažnom treste a aby sám podľa § 322 odsek 3 Tr. poriadku uložil obžalovanému podľa § 157 odsek 1 Tr. zákona s prihliadnutím na § 36 písm. j) Tr. zákona a za použitia § 38 odsek 3 Tr. zákona primeraný výchovný podmienený trest odňatia slobody v prvej polovici trestnej sadzby, s jeho podmieneným odkladom podľa § 49 odsek 1 písm. a) a § 50 odsek 1 Tr. zákona v prvej polovici zákonného rozpätia a súčasne aby obžalovanému podľa § 61 odsek 1, odsek 2 Tr. zákona uložil aj trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá každého druhu v prvej štvrtine zákonnej sadzby s prihliadnutím na prevažujúce poľahčujúce okolnosti u obžalovaného podľa § 36 písm. j) Tr. zákona.

Obžalovaný prostredníctvom zvoleného obhajcu uviedol, že odvolanie podal najmä z dôvodov pochybenia okresného súdu po zrušení prvého jeho rozsudku, a to pokiaľ ide o ustanovenia Trestného zákona, nevysporiadania sa so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie a z dôvodu porušenia zásady „in dubio pro reo“. Podľa jeho názoru okresný súd pokiaľ rozhodol o jeho vine mal definovať, kedy mal on ako vodič osobného motorového vozidla zistiť, že poškodená cyklistka poruší pravidlá cestnej premávky a či to možno pričítať k jeho vine. V tomto smere poukázal na konkrétnu judikatúru Krajského súdu v Trenčíne (sp. zn. 23To/102/2017) a Krajského súdu Trnava (3To/121/2014), ako aj rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky (sp. zn. 3Tz/317/2011). Ďalej uviedol, že ak by sa nevenoval dostatočne vedeniu svojho vozidla, čo mu vyčíta okresný súd v dôvodoch napadnutého rozsudku, tak by následky u poškodenej cyklistky boli fatálne. Nemohol predpokladať, že poškodená cyklistka pôjde so svojim bicyklom až k stredovej čiare. Znalec Ing. P., PhD. vo svojom znaleckom posudku iba popisoval spôsob, ako sa mohol plynulo stretu s poškodenou vyhnúť. Vedenie vozidla, ktoré mu súd prvého stupňa vyčíta nemožno podľa jeho názoru očakávať od žiadneho vodiča, pretože v takomto prípade by bolo viac dopravných nehôd a jazda vozidiel má byť plynulá. Súd prvého stupňa precenil technické hľadiská vzniku dopravnej nehody a právne hľadiská adekvátne nezohľadnil. Nedal odpoveď na zásadnú otázku, či v priebehu nehodového deja nastala situácia, že by mohol ako vodič osobného motorového vozidla včas a v dostatočnej vzdialenosti zistiť, že poškodená ako cyklistka splní svoje zákonné povinnosti. Z jednotlivých čiastkových udalostí je najpodstatnejšia tá, ktorá bola primárnou príčinou predmetnej dopravnej nehody a ktorá vyvolala kolíznú situáciu a ktorým bola znalcami konštatovaná nesprávna technika jazdy poškodenej cyklistky, v rozpore so Zákonom o cestnej premávke. Hierarchiu jeho povinnosti ako vodiča motorového vozidla z hľadiska ich dôležitosti je potrebné jednotlivo a dôsledne hodnotiť a rozlišovať. Súd prvého stupňa sa v napadnutom rozsudku s týmto nezaoberal a nesprávne vyhodnotil všetky okolnosti prípadu. Práve poškodená cyklistka tým, že nedala znamenie o zmene smeru jazdy, neúmerne vybočila vľavo, viedlo k jeho ohrozeniu ako vodiča osobného motorového vozidla a k vzniku kolíznej situácie. Naopak, nedodržanie bezpečného odstupu od poškodenej cyklistky, nesprávna reakcia na jej vybočenie z pôvodného smeru jazdy nepôsobí ako výlučná a samostatná príčina a táto okolnosť by sama o sebe nespôsobila následok, čo uviedol na hlavnom pojednávaní aj znalec Ing. P., PhD. Pre páchatel'a nepredvídateľný príčinný priebeh nie je obsiahnutý v zavinení a páchatel' nezodpovedá za následok, ktorý takto vznikne. Ďalej uviedol, že nie je ani pravdou to, čo uviedol okresný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku, že tvrdil na hlavnom pojednávaní, že išiel so svojim vozidlom rýchlosťou 70 km/hod., čo uvádzal iba odhadom, keď sa na tachometer nepozeral a táto ním odhadovaná rýchlosť bola vzatá do úvahy aj pri znaleckom dokazovaní a je pri tom o 20 km/hod. nižšia, ako je dovolená rýchlosť v inkriminovanom úseku cesty. Ďalej poukazoval na konkrétne ním splnené povinnosti vodiča v inkriminovanom čase. Nie je pravdou tiež tvrdenie okresného súdu v odôvodnení napadnutého rozsudku, že na vzniknutú situáciu, ktorú privedila poškodená cyklistka, reagoval oneskorene. Táto bola u neho podľa znaleckého

posudku Ústavu súdneho inžinierstva (ďalej len ÚSi) konštatovaná iba výlučne v čase pred začiatkom priečneho premiestňovania poškodenej cyklistky, ale nie vzhľadom na priečne premiestnenie, na ktoré reagoval včas. To, v akom konštatovanom čase (3 s), s brzdením vozidla v dvoch intenzitách, reagoval na kolíziu situáciu, svedčí jednak o jeho pozornosti za volantom a jednak o náhlej prekážke, ktorú vytvorila poškodená cyklistka. To, čo sa uvádza v znaleckom posudku ÚSi o tom, akou rýchlosťou a v akom bezpečnom odstupe od poškodenej cyklistky mal ako vodič jazdiť, nie je možné mu pričítať k jeho zavineniu, pretože v danom okamihu to nemôže žiaden vodič dodržať. V tejto súvislosti poukázal na princíp „obmedzenej dôvery,“ podľa ktorého vodič motorového vozidla sa môže spoliehať na dodržiavanie dopravných predpisov ostatnými účastníkmi cestnej premávky, ak nevyplýva z konkrétnej situácie opak. Je neprijateľné, aby potom, čo uvidel poškodenú cyklistku začal intenzívne brzdiť. Poukázal ďalej na znaleckým dokazovaním konštatovaný nesprávny prvok v technike jazdy poškodenej cyklistky pri obchádzaní prekážky na ceste, ktorý vyvolal ako prvý kolíziu situáciu. Záver v znaleckom posudku ÚSi, ktorý si osvojil aj okresný súd v napadnutom rozsudku ohľadne jeho povinnosti ako vodiča motorového vozidla, čo je v príkrom rozpore s požiadavkou nebráneniu plynulosti cestnej premávky, by v praxi znamenalo to, že všetci vodiči motorových vozidiel vo vzťahu k jazdiacim cyklistom bez ohľadu či ide o jazdu v obci či mimo nej, sú povinní vždy predvídať náhle vybočenia cyklistov doľava, do jazdnej dráhy vozidla, ktoré jazdí za nimi, čím sa cyklisti stavajú vopred do pozície potencionálnej obeť, bez ohľadu na ich povinnosti ako rovnocenných účastníkov v cestnej premávke. Napokon poukázal aj na to, že okresný súd, hoci tak mal urobiť v zmysle názoru krajského súdu po zrušení pôvodného rozsudku okresného súdu vo veci, nevykonal žiadne ďalšie dokazovanie pre to, aby mohol prioritizovať závery znalca MUDr. T. ohľadom vzniknutých zranení poškodenej v inkriminovanom čase. Obaja znalci, tak MUDr. T. ako i MUDr. H. došli k zhodnému záveru, že zranenia poškodenej cyklistky zo súdnolekárskeho hľadiska nie sú ťažkou ujmu. Iba znalec MUDr. T., ktorý prišiel na hlavné pojednávanie nepripravený, bez písomného znaleckého posudku, dospel v ňom k záveru, že poškodenú vzniknuté zranenia obmedzovali v obvyklom spôsobe života do 9 týždňov, t. j. nad 42 dní. Okresný súd nevzal do úvahy skutočnosť ním uvádzanú, že počas doby 9 týždňov sa zdravotný stav u poškodenej cyklistky zlepšoval, keď k zhojeniu kostí došlo po 6 týždňoch, čo je viditeľné z RTG snímok a poškodená bola zbavená fixácie a so zranenou rukou už mohla pomaly hýbať. Podľa jeho názoru poškodená nebola žiadnym závažným spôsobom obmedzovaná v bežnom a obvyklom spôsobe života. Jej stav nebol vážny, nebola pripútaná na lôžko, odkázaná na pomoc iného a nebola bezvládna. V deň nehody bola prepustená do domáceho liečenia. Je toho názoru, že závery znalca MUDr. H., ktorý svoju prax znalca vykonáva viac ako 20 rokov, navyše aj v odbore traumatológie, sú prijateľnejšie a relevantnejšie. Preto okresný súd mal so zreteľom na zásadu „in dubio pro reo“ toto vyhodnotiť v jeho prospech. Tiež v napadnutom rozsudku absentuje podrobné odôvodnenie určenej výšky uloženého peňažného trestu v zmysle zásad uvedených v § 34 Tr. zákona. Preto navrhol, aby Krajský súd v Trenčíne, ako odvolací súd podľa § 321 odsek 1 písm. a), písm. b), písm. d), odsek 2 Tr. poriadku zrušil napadnutý rozsudok v celom rozsahu a aby sám podľa § 322 odsek 3 Tr. poriadku rozhodol podľa § 285 písm. b) Tr. poriadku o jeho oslobodení spod podanej predmetnej obžaloby prokurátora Okresnej prokuratúry Prievidza.

Na verejnom zasadnutí konanom o odvolaniach, v neprítomnosti poškodených a za splnenia všetkých procesných podmienok pre jeho vykonanie, prokurátor krajskej prokuratúry právom konečného návrhu uviedol, že odvolanie obžalovaného navrhuje ako nedôvodné zamietnuť a odvolaní prokurátora okresnej prokuratúry rozhodnúť v zmysle návrhu v písomnom odôvodnení tohto odvolania.

Obhajca obžalovaného právom konečného návrhu poukázal na písomné dôvody odvolania. Odvolanie prokurátora navrhol ako nedôvodné zamietnuť a ďalej rozhodnúť o oslobodení obžalovaného podľa § 285 písm. b) Tr. poriadku spod predmetnej podanej obžaloby prokurátora Okresnej prokuratúry Prievidza,

Obžalovaný sa stotožnil s tým, čo uviedol jeho obhajca právom konečného návrhu.

Podľa § 317 odsek 1 Tr. poriadku ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 odsek 1 Tr. poriadku alebo nezruší rozsudok podľa § 316 odsek 3 Tr. poriadku, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 odsek 1 Tr. poriadku.

Odvolací súd preskúmal z podnetu oboch podaných odvolaní, t. j. prokurátora okresnej prokuratúry ako i obžalovaným napadnutý rozsudok v intenciách § 317 Tr. poriadku, pričom zistil, že súd prvého stupňa vo vzťahu k rozhodovaniu o vine v záujme zistenia skutkového stavu veci vykonal všetky dostupné a potrebné dôkazy, ktoré správne vyhodnotil jednotlivo i vo vzájomnej súvislosti tak, ako mu ukladajú ustanovenia § 2 odsek 10, 12 Tr. poriadku, preto dospel k správnym skutkovým zisteniam i právnym záverom, ktoré v súlade s ustanovením § 168 odsek 1 Tr. poriadku aj podrobne a vecne správne v napadnutom rozsudku odôvodnil. So zreteľom na vykonané dôkazy, na ktoré poukázal v odôvodnení napadnutého rozsudku, ktoré na seba nadväzujú, navzájom sa podporujú a dopĺňajú, nemal ani odvolací súd pochybnosti o vierohodnosti a správnosti skutkových zistení, ale i záverov okresného súdu vo vzťahu k právnej kvalifikácii konania obžalovaného. Obžalovaného usvedčujú zo spáchania žalovaného skutku nielen svedecké výpovede poškodenej E. U. a O.. D. B., ale i relevantný obsah výpovede samotného obžalovaného, na ktorý podrobnejšie poukázal aj okresný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku, predovšetkým však závery podaných znaleckých posudkov, najmä však znalca z Ústavu súdneho inžinierstva Žilina - O.. H. P., PhD. a podporne aj všetky zabezpečené a na hlavnom pojednávaní pred okresným súdom vykonané relevantné listinné dôkazy tak, ako na ne tiež podrobne poukázal okresný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku. Súd prvého stupňa dospel k správnym skutkovým záverom, na podklade vyššie uvedených vykonaných a správne a zákonným spôsobom vyhodnotených dôkazov, o prevažujúcom zavinení obžalovaného na spôsobení predmetnej dopravnej nehody a z nej vyplývajúcich vzniknutých následkov na zdraví poškodenej cyklistky E. U.. Súd prvého stupňa si správne osvojil závery znaleckého dokazovania z odboru cestnej dopravy, keď závery všetkých troch znaleckých posudkov nie sú v relevantnom rozpore a z presvedčivých záverov znaleckého posudku ÚSi (znalec Ing. P., PhD.) vyplývajú podstatné skutočnosti, z ktorých je zrejmé, že poškodená cyklistka v inkriminovanom čase nevytvorila náhlu prekážku obžalovanému, v smere jeho jazdy, čo by viedlo k nepochybnému záveru o nevine obžalovaného. Naopak, bolo preukázaná nesprávna technika v jazde tak u poškodenej cyklistky, ako aj obžalovaného ako vodiča motorového vozidla. Je nesporné, že chybná technika jazdy poškodenej cyklistky bola na samom počiatku. Čo je však podstatné, obžalovaný, ako vyplýva z odborných znaleckých záverov, následne nereagoval na vzniknutú situáciu správne. Obžalovaného podrobné uvádzané odvolacie argumenty vo vzťahu k otázke viny sú podľa názoru krajského súdu výsledkom nesprávnej interpretácie a hodnotenia predovšetkým záverov znaleckého dokazovania z odboru cestnej dopravy a nie sú akceptovateľné, vrátane jeho záverov o správnej technike svojej jazdy ako vodiča motorového vozidla, ako i právnych záverov o jeho povinnostiach ako vodiča motorového vozidla a povinnostiach poškodenej ako cyklistky v inkriminovanom čase. Prvostupňový súd dospel správne k záveru, že to bol obžalovaný, ktorý zanedbaním svojich povinností vodiča motorového vozidla, ktorými súčasne porušil aj ustanovenia platného Zákona o cestnej premávke v ustanovení § 3 odsek 2 písm. a), § 17 odsek 1 Zákona č. 8/2009 Z. z. nesie prevažujúcu zodpovednosť a zavinenie na spôsobenej predmetnej dopravnej nehode a súčasne aj na spôsobených následkoch - zranení (ujme na zdraví) u poškodenej cyklistky v priamej príčinnej súvislosti. Obžalovaný ako vodič motorového vozidla v inkriminovanom čase jazdiacim za poškodenou cyklistkou sa skutočne aj podľa názoru krajského súdu jednoznačne nevenoval dostatočne vedeniu svojho osobného motorového vozidla, nepočíňal si opatrne, a to aj následne pri jej obchádzaní, s prihliadnutím na to, že pred ním jazdila poškodená cyklistka na jednostopovom vozidle, keď v takýchto prípadoch nemožno opomenúť, resp. prehliadnúť zvýšené nebezpečenstvo prípadného stretu, a to i s prihliadnutím na stav a povahu vozovky a poveternostné podmienky, neopomínajúc aj stabilitu týchto vozidiel. V žiadnom prípade nemožno akceptovať, aj pokiaľ ide o posudzovaný prípad, odvolací argument obžalovaného o princípe tzv. „obmedzenej dôvery“ ako aj to, že v inkriminovanom úseku je možné jazdiť ešte vyššou dovolenou rýchlosťou 90 km/hod. Neakceptovateľným je tiež ďalší nadväzujúci odvolací argument obžalovaného o tom, že primárnym záujmom v cestnej premávke v zmysle Zákona o cestnej premávke má byť jej plynulosť (jazda na hranici dovolenej rýchlosti) a nie bezpečnosť. Je tomu práve naopak, čo potvrdzujú viaceré ustanovenia tohto zákona, ktoré limitujú aj rýchlosť inak dovolenej jazdy, predchádzanie či obchádzanie iných účastníkov v cestnej premávke, a podobne. Súd prvého stupňa teda správne dospel nielen k skutkovým záverom o tom, že sa žalovaný skutok stal a že prevažnú vinu na jeho spáchaní nesie obžalovaný, ale i k právnym záverom o porušení už vyššie citovaných oboch ustanovení Zákona o cestnej premávke a právnom posúdení žalovaného skutku ako prečinu ublíženia na zdraví podľa § 157 odsek 1 Tr. zákona, pretože boli naplnené všetky štyri zákonné znaky tohto trestného činu, vrátane materiálneho korektívu a preukázanej vedomej nedbanlivosti obžalovaného. Súd prvého stupňa tiež správne dospel k záveru o tom, že obe porušenia obžalovaného ako vodiča osobného motorového vozidla vzhľadom na skutkové okolnosti a mieru spoluviny samotnej poškodenej cyklistky nie je možné posúdiť ako porušenie dôležitej povinnosti. Okresný súd nepochybil, keď vzniknuté

zranenia u poškodenej posúdil z hľadiska dĺžky obmedzenia v obvyklom spôsobe života u poškodenej ako ťažkú ujmu, čo má oporu vo vykonanom znaleckom dokazovaní. Aj podľa názoru odvolacieho súdu súd prvého stupňa správne prihliadol na závery znaleckého posudku a vyjadrenia znalca MUDr. T. a v tomto smere sa stotožnil aj s dôvodmi, na ktoré súd prvého stupňa logicky a presvedčivo poukázal v odôvodnení napadnutého rozsudku. Odvolacie námietky obžalovaného v tejto časti odvolací súd tiež neakceptoval.

Odvolací súd uvádza, že vo vzťahu k skutkovým zisteniam ako aj právnomu posúdeniu nezistil žiadne pochybenie odôvodňujúce zrušenie alebo zmenu napadnutého rozsudku, pričom s podrobnejším odôvodnením v tomto smere v plnej miere odkazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku, s ktorým sa stotožnil.

Napokon tiež pri ukladaní trestu okresný súd správne prihliadol na všetky skutočnosti a zásady dôležité z hľadiska jeho ukladania uvedené v § 34 odsek 1, odsek 4 Tr. zákona, najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, priťažujúce a poľahčujúce okolnosti, osobu páchatela, jeho pomery a možnosti nápravy. O osobe obžalovaného bolo zistené, že tento je doposiaľ trestnoprávne i priestupkovo bezúhonným, bez negatívnych poznatkov o jeho správaní na verejnosti z miesta trvalého pobytu a preto prvostupňový súd u neho správne identifikoval poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. j) Tr. zákona, bez zistenia akejkoľvek priťažujúcej okolnosti, čím u neho vznikol prevažujúci pomer poľahčujúcich okolností podľa § 38 odsek 3 Tr. zákona tak, ako správne dospel k takémuto záveru aj súd prvého stupňa. Prvostupňový súd tiež správne vzal do úvahy pri ukladaní trestu výraznú mieru spoluviny poškodenej, čo ho viedlo potom správne k uloženiu peňažného trestu podľa § 157 odsek 1 Tr. zákona, za použitia § 56 odsek 1, odsek 2 Tr. zákona s prihliadnutím na § 36 písm. j), § 38 odsek 3 Tr. zákona, v primeranej sume -1.200,- €, s uloženým obligatónym a primeraným eventuálnym, resp. náhradným trestom odňatia slobody podľa § 57 odsek 3 Tr. zákona, ako jedinej trestnoprávnej sankcie, a to aj s prihliadnutím na odstup času od spáchania žalovaného skutku. Uvedené okolnosti tiež správne viedli prvostupňový súd k tomu, že obžalovanému súčasne neukladal aj trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá každého druhu, pretože v posudzovanom prípade neexistujú také nevyhnutné okolnosti (neexistencia porušenia dôležitej povinnosti uloženej obžalovanému podľa Zákona o cestnej premávke), ktoré by nevyhnutne viedli na dosiahnutie celkového účelu trestu v zmysle § 34 odsek 1, odsek 4 Tr. zákona (ako nesprávne poukazoval prokurátor v odvolacích námietkach, a to aj vo vzťahu k požadovanému uloženiu podmienčného trestu odňatia slobody). Obžalovanému uložený peňažný trest v sume v napadnutom rozsudku ako jediný trest, dostatočne odôvodňujú aj preukázané skutkové okolnosti celého prípadu a je aj dostatočným morálnym odsúdením obžalovaného, konformným na dosiahnutie individuálnej aj generálnej prevencie.

Napokon súd prvého stupňa nepochybil ani v rámci adhézneho konania, t. j. konania o náhrade škody, keď výrokom podľa § 288 odsek 1 Tr. poriadku odkázal poškodenú Sociálnu poisťovňu so sídlom v Bratislave, ul. 29. augusta č. 8 s 10 s nárokom na náhradu škody odkázal na civilný proces, pretože aj podľa názoru odvolacieho súdu by dokazovanie o tomto nároku vzhľadom na už vyššie konštatované skutkové okolnosti, predovšetkým mieru zavinenia u oboch účastníkov presiahlo rámec dokazovania trestného konania.

Z týchto dôvodov odvolanie obžalovaného ani prokurátora okresnej prokuratúry odvolací súd nepovažoval za dôvodné a preto ich podľa § 319 Tr. poriadku zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu zákon nepripúšťa žiadny ďalší riadny opravný prostriedok.